

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars III. Obligatio ob beneficia supernaturalia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

malignitatem, ne cernatur, sive propter illius escae suavitatem, unde extat illud Catulli:

*Effossos oculos vorat atro gutture corvus;
Intestina canes, cætera membra lupi.*

Vero propius ad propositum dixerò merito oculos hominis parentum defunctorum impiè immemoris à corvis effodiendos, quòd eos à quibus doctrinam & officii sui ac pietatis notitiam, & tamquam oculos mentis acceperè, vel non agnoscant, vel agnoscere dissimulent, tum maximè cum deberent ad ferendas illis in acerbissimis tormentis omnigenas suppetias. Rectè etiam addiderò corvos huic carnificinæ aptissimos esse, quod *Æliano* teste l. 2. c. 49. parentes in senio deserant, & fame confici sinant præ ingluvie ac voracitate; imò & eos necent ac devorent. Quæ sævities nostros ingratos liberos bellè denotat, dum præ luxûs, & comessationum sumptibus negant sibi nummos ad sacrificia parentibus procuranda suppetere: quare & legata pia uti uti possunt, supprimunt, in diem trahunt, arrodunt, devorant, veri animarum parricidæ. Quamquam & rectè aquilas huic eorum carnificinæ exercendæ advocet idem *Salomon*, ut quia in parentes piæ sunt, & oculis præstant, hominum impiissimorum feritatem in parentes, aves piæ vindicent.

518. Ne verò hanc Sapientis sententiam ad *Quia inhu-* ingratham in pios parentum manes sobolem, per exaggerationem referre videar, *mani* *Philonem* l. de Decalogo audiamus. Cùm enim præfatus est improbos ferarum ingenium induere, *Inter eas humana specie feras, primas ferent,* inquit, qui parentes suos negligunt, utriusque partis hostes, tum eius qua Deo, tum eius qua se hominibus approbare vult. Sciant igitur se damnatos pro duobus tribunalibus, qua sola sunt naturalia, impietatis apud divinum, quæda secundos post Deum Authores vitæ suæ non tractant ex officio; inhumanitatis verò apud humanum. Cui enim benefacient, qui proximos, & optimè de se meritis vilipendunt, quibus nulla referri potest gratia non inferior beneficiis? Quomodo enim natus genitorem suum poterit vicissim gignere? Quam eximiam prærogativam natura dedit parentibus numquam compensandam à liberis. Proinde indignissimum fuerit, si qui ne omnibus quidem officiis possunt gratitudini satisfacere, graventur præstare vel minima. Ita *Philo*. Audis impietatis & inhumanitatis accessit negligentiam solam parentum, eo solo nomine, quòd liberos genuerint; quid diceret *Hebræus* ille *Plato*, si cætera nomina, si educatio-

nem, institutionem, locupletationem liberorum meminisset?

Si Theologi docent liberos hæreditate privari posse, vel quòd parentes gravi injuriâ affecerint, vel quòd carcere liberare noluerint pro iis fidejubendo, vel quòd eos à testando impederint, vel quòd eorum fortunas dilapidarint; profectò gravis sævities est in parentes, flammis eos, quando facile licet, eripere nolle; gravior, nolle Purgatorio carcere exsolvere; gravissima denique, interim eorum bona obligurire: si ergo singulis hisce injuriis, & ingrati animi notis pœna exhæredationis responderet, quanta responderet universis.

Sed rem mihi propositam clarè convinco. filium parentibus contumacem lapidatione necandum esse divino judicio sancitum est; an non est contumax, qui parentum preces, & ultimas, gravissimasque voluntates, ut sui ab obitu memores essent, suâ causâ stipem erogarent, sacrificia fieri quâto cyus, & quàm plurima curarent; aliæque ejusmodi parentum mandata sæpè ab iis dum viverent, repetita, & inculcata vilipendit ac negligit? Quid verò lapidatio distat à suspendio? itaque iterum pronuncio liberos parentum manibus ingratos, & precum pro illis fundendarum immemores, & stipis, Missarumque ab iis præscriptarum negligentes, dignos esse, quibus corvi oculos effodiant è malâ cruce pendentibus, & membra aquilæ, aliæque feræ dilanient ac devorent. quod judicium si æquo severius arbitraris, recordare purgantes pœnas quæ saltem iis debentur, suspendio ac morte longè graviore esse.

PARS TERTIA.

Obligatio ob beneficia supernaturalia.

521. POrro si pro naturalibus bonis, liberi parentum manibus adedò obstricti sint, quanta ipsorum obligatio existet ex supernaturalibus? Enimverò hæc illis adscribenda sunt multis de causis. Quis enim baptismum, quis Confirmationis sacramentum nobis procurat? Parentes. Quis mysteriis fidei Christianæ nos imbuat, quis timorem Dei nobis imprimit, quis ad spem vitæ æternæ nos erigit? Parentes. Quis nos ad noxas Sacerdoti ritè confitendas allicit? quis ad sacrosanctam Synaxim deducit? quis orationis usum persuadet? Parentes. Denique si rectè rem expendere velimus, comperiemus & progressum, & exitum salutis nostræ, magnam partem illis adscribenda esse. Etenim Christianæ educationi primùm assiduas pro filiorum salute

salute preces licet adjungere. Certè R. P. Vincentius Carafa Soc. Jesu, vir eximie sanctitudinis testatur sese à matre sua Maria Carafa non tam mundo, quàm Deo editum, ejusque precibus felicitatem omnem suam acceptam referre. Et ego pauperulae matris meae orationibus patientiae, & menstruae quolibet caelo stationum Christi per complures annos supra moenia urbis Insulensis lustrationi, meam Religiosi ac Sacerdotis sortem, quam omnium maximè expectendam cenleo, jure ascribo.

522.
Multipliciter
ratione.

Et verò parentum pro liberis vota pro-nis Deus audit, sive quòd vehementiore studio concipiuntur, sive quòd liberi eorum portio sint, & quemadmodum propensius quemque pro se orantem exaudit, ita & pro sui parte: sive denique quòd ipse Deus prolis curam parentibus commiserit, commendatitque, qua cum rectè perfunguntur, decet ipsum optatos curae precumque fructus iis concedere. Nihil dico de bonis eorumdem parentum exemplis, quorum magna omnino vis est ad inspirandum virtutis studium, tum quòd facilior est imitatio eorum quos diligas, tum quòd paterna autoritas virtutum illicium auget, tum quòd frequentia, & quotidianus conspectus pietatis ac devotionis paternae, dulci quodam impulsu ad eam sequendam velut adigit. Nam si antiquae majorum ceræ non modico sunt ad eorum imitationem hortamento, quid intuitus viventis adhuc splendentisque virtutis? His adde optimam Numinis in parentes probos voluntatem ad eorum liberos, quippe ipsis carissimos, sese, suaque beneficia porrigere, hisque pariter suam impertiri benedictionem. Quare de viro probò Regius Psaltes Psal. 24. *Anima*, inquit, *eius in bonis demorabitur, & semen eius hereditabit terram.* Item: *Dominus in generatione iusta est*: Quod intelligentes Raguel, & Gabelus viso Tobiae filio bene precantes, causam bonae precationis hanc addebant, quod *optimi parentis esset filius.*

523.
Igitur de-
functus de-
betur leva-
mentum.

Cum ergo parentes nostri Christianam educationem, piisque monitis, & initii, & progressus, & felicitis exitus vitae nostrae melioris, ac Christianae fons & causa merito dici possint, nunc maximè patet Aristotelicae sententiae veritas, nihil illis par rependi posse. Certè quidem omnino exigit ratio, ut pro parto nobis caelestis gloriae jure, viaque ad illam multiplici viatico munita, nos illis in via termino positus, aditum ejus acceleremus; exigit, inquam, ut pro precibus assiduis preces, pro piis

exemplis, fructus nostrae pietatis reddamus: & pro benedictione divina eorumdem respectu nobis impertita, optime illis & velimus, & faciamus.

Quid enim? Polyarchum ferunt canes, & gallos si quibus delectatus esset, mortuos convocatis ad funus amicis publicè extulisse, splendideque sepultos honorasse erectis ad sepulchra columnis insculptisque epitaphiis. Et nos parentibus nostris, qui immensae caeli voluptatis aeternum duraturae suavissimos fructus nobis pararunt, vitam functis solam ingratitude rependemus? Corvus Romae, quod Tiberium Caesarem Drusum, & Germanicum, totum denique populum Romanum nominatim, ac bellè salutasset, cum à nescio quo interceptus esset, operosis exequiis, & solemni funere, praeeunte tibicine à duobus Aethiopibus elatus, ac sepulturam traditus est: & parentes nostri toties de nobis optime meriti, quibus ad laborantibus nomen illud novum, atque optabilissimum filiorum Dei obtinimus, cum primum vitam excefferint, tamquam ignoti, atque extranei à nobis desererent? Denique si Alexander Magnus Buchephalo duxit exequias, urbemque ejus nomine construxit, quod & se diutulisset, & alterum sefforem pati nolisset, quoties commodis animae nostrae serviere parentes nostri, quoties gloriae caelestis nobis comparandae desudant? & nos cum gloriae illius possessionem facili precum atque eleemosynae pretio emere illis possimus, an negligemus? Sed pudet me ejusmodi comparationum; pudet amantissimos vitae nostrae, & naturalis, & supernaturalis authores bestiis multo deterius haberi.

524.
Ne ingra-
tiores si-
mus quàm
pagani in
bestias.

Audietur, opinor, æquioribus auribus contentio cum Cimone quodam, qui totam antiquitatem pietatis suae prodigio rapuit. Cum enim illius pater ob peculatus crimen in carcerem compactus esset, illicque vitam functus, Cimon ipse, ut parentem sepulturae honore impertiret, paternam in se vincula transtulit, & illius cadaver sui ipsius spirantis valentisque pretio redemit. Quam igitur turpe homini Christiano patrem, matremque, à quibus, non qualem hauserat Cimon à parente vitam, tartaro velut destinatum, sed immortalem ac beatam nobis procuratam esse novimus, in ergastulo lustrali deserere, & auxilio nostro tamquam indignos destituere? Quamobrem piis liberis alia omnia cogitanda. Nam si proficis, ac paganis impietas in parentes vel solius naturae instinctu omnibus diris dignissima visa est, à quibus tamen non nisi naturam, ac naturae

525.
Aut Cimon
in patria
pagani ca-
daver.

dotes

Patrocinium Defunctorum. *Lib. II.* 171

dotes acceperant, quàm execrabilis cenferi debet ea, quæ in parentes Christianos admittitur, quibus jus vitæ cælestis tot nominibus debemus? Et si digna est, quam detestemur, quantopere detestanda illa; quæ in demortuos sese prodat, aded utique infælices, aded opis nostræ egentes, & opis quidem nobis tam expedita?

526.

Gerfonis

ethopeia

matris è

Purgatorio

Denique pro me, & parentibus nostris perorat Joannes Gerfon, ille celeberrimus Academia Parisiensis Cancellarius, qui matrem quamlibet è flammis expiaticibus filium sic alloquentem facit. Chare fili, ait mater, quæ est in affligenti carcere Purgatorii, in pœnis, & tormentis, chare fili mi, cogita de me, intueri me, audi me, sicut manus & Justitia Dei est super me posita, quæ jure me tenet in hoc igne, & in hac flamma, & in amarissimâ afflictione: Accede & propera, chare fili mi, qui prius eras cordis mei gaudium, festina, succurre mihi, ut me trahas, & liberares de amarissimo hoc tormento, graviore, quàm lingua possit exprimere, aut cor cogitare; & si excusationem quæras, ac sumas te non posse venire ad me, certè potes, in quantum mihi opus est: non postulo, ut ad me corporaliter advenias, hoc fieri non potest, benè scio, sed advenire potes per bonam cogitationem, per piam considerationem, aut status mei memoriam, & liberare potes, ac trahere potes me miseram captivam, me pauperem tuam matrem, quæ nunc posita est, & dejecta in omnem afflictionem. Te ergo voco audi me, veni ad me, libera me: Et si quæras, quo pacto me liberare debeas: dico quòd erit faciendo pœnitentiam pro me, orando Deum pro me in corde humili, & lugenti, plora pro me, chare mi fili, plora in devotâ oratione, & tibi assero, quòd aqua lacrymarum si pura sit, & munda, sine immunditia peccati mortalis, omninò extinguet, vel magna ex parte magnum ignem, quem sustineo, qui me cruciat, & urit. Heu! dulcis mi fili, poterisne recusare afflictæ huic matri unam guttam aquæ, unicam lacrymam, quæ in tantum ei prodesse potest, doloremque ejus alleviare? Ego sustinui tantos dolores, & mala pro te, te pariendo, nutriendo, & exaltando; feci pro te, & emisi multas lacrymas, copiosos quoque gemitus. tibi benè est, te quæso, non mihi desis in ultimâ hac necessitate; in necessitate probatur amicus, Ora pro me, habeas cor lugens pro me, nihil quæro, quod non possis; Heu me miseram! si filius quem concepì, portavi, & genui, mihi recusat, & mihi durus est, oblivisciturque, quis mei memoriam habebit? O Deus qualis mi-

seria! Quid faciet pauper hæc tua captiva? quò se vertet? undè vocabit subsidium, si proprius filius ei denegabit? hæc, & similia Gerfon Sermon. de defunctis, quæ utinam lectorem commoveant:

PARS QUARTÀ.

Exempla caritatis filiorum in Parentes Defunctor.

ITAQUE, quicumque filii, quicumque Christiani audire volunt; horum præsertim quæ dicta sunt respectu parentum demortuorum patronos hoc in genere se præbent, & Augustinus quidem notus contentus Numen piissimæ matri suæ Monica propitiassè, factis ad aram sacrificiis, ita pro illa precatur 10. Confel. cap. 13. *Ego itaque laus mea, & vita mea, Deus cordis mei, sepositis paulisper piis eius actibus, pro quibus tibi gaudeas, gratias ago, nunc pro peccatis matris meæ deprecor te: exaudi me per medicinam vulnerum nostrorum, quæ pependit in ligno, & sedens ad dextram tuam te interpellat pro nobis. Scio misericorditer operatam, & ex corde dimississe debita debitoribus suis, dimitte illi & tu debita sua, si quæ etiam contraxit per tot annos post aquam salutis. Dimitte, obsecro, ne intres cum ea in iudicium.* Ita ipse: & lib. earumdem Conf. 9. cap. 13. *Inspira, inquit, Domine Deus meus, inspira servis tuis, fratribus meis, filiis tuis, dominis meis, quibus voce, & corde, & litteris servio, ut quotquot hæc legerint, meminerint ad aliam tuam Monica famulæ tuæ, cum Patricio quondam coniuge, per quorum carnem introduxisti me in hanc vitam, quemadmodum, nescio. Meminerint cum affectu pio parentum meorum in hac luce transitoria.* Sic Augustinus. Bernardus quoque matrem Aleidem, licet cum laudè raræ virtutis, & munificentæ in pauperes vivis ereptam, recitatis quotidie septem pœnitentiæ psalmis, adjuvare non destitit. Et antea diximus Dionysium Carthusianum, virum sanctum æquè ac eruditum, parentem suum sibi inter Æthiopes binos, à quibus virgis igneis tundeatur, aliquando objectum, variis pietatis officiis eo genere tormenti liberasse. Et nota est Cantipratani historia, cui parens cum frequenti sacrificii litatione, ab eo mortuus sublevaretur, sæpissimè illius causâ sacrificabat. Quod si non faceret, apparerat illico Pater tristis ac gemens, & natum officii neglecti lamentabiliter inculcabat, uti Cantipratanus ipse juratus asserit. Hen-

527.

Exempla

virorum.

Dionif.
Carthus.

Canti-
prat.